

Література

1. Брагинский М.И. Общее учение о хозяйственных договорах.. - Минск, Наука и техника, 1967.- 260 с.
2. Водяхін С.А. Документи як об'єкти цивільних прав: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.03. Одеса. 2012. - 18 с.
3. Гражданское право Украины: учебник для вузов системы МВС Украины: в 2 ч. / Пушкин А.А., Самойленко В.М., Шишко Р.Б. и др.; под ред. А.А. Пушкина, В.М. Самойленко. - Х.: Ун-т внутр. дел; Основа, 1996. - 440 с.
4. Договірне право України. Загальна частина: навч. посіб. / Т.В. Боднар, О.В. Дзера, Н.С. Кузнецова та ін.; За ред. О.В. Дзери. - К.: Юрінком Інтер, 2008. - 896 с.
5. Зобов'язальне право: теорія і практика: навч. посібник для студ. юрид. вузів і фак. ун-тів / Дзера О.В., Кузнецова Н.С., Луць В.В. та ін. - К.: Юрінком Інтер, 1998. - 980 с.
6. Йоффе О.С. Обязательственное право. - М.; Юрид. лит., 1975. - 980с.
7. Кабалкин А.Ю. Граждансько-правової договор в сфері обслуговування. - М., 1980. - С. 40.
8. Кохановська О.В. Цивільно-правові проблеми інформаційних відносин в Україні: Автореф. дис... д-р. юрид. наук.: 12.00.03. - К.: - 34 с.
9. Луць В.В. Система договорів за проектом нового Цивільного кодексу України // Вісник Академії правових наук, 1997, № 1 - С. 75-80.
10. Луць В.В. Контракти в підприємницькій діяльності : навч. посіб. -К.: 2-е вид., перероб. і допов. - К.: Юрінком Інтер, 2008. - 576 с.
11. Науково-практичний коментар Цивільного кодексу України: у 2 т. -3-е вид., перероб. і доп. / За ред.
- О.В. Дзери, (кер. авт. кол.) Н.С. Кузнецової, В.В. Луця, - К.: Юрінком Інтер, 2008, - 832 с.
12. Романец Ю.В. Система договоров в гражданском праве России. - М.: Юристъ, 2001. - 496 с.
13. Рябова С.Э. Договоры на выполнение научно-исследовательских и опытно-конструкторских работ // Цивилистические записки: Межвузовский сборник научных трудов. Выпуск 2. - М.: "Статут" - Екатеринбург: Институт частного права, 2002. - С. 448-449.
14. Советское гражданское право: Учебник в 2-х томах. Т. 1 / Под ред. О.А. Красавчикова. М.: Высш. школа, 1985. - 544 с.
15. Советское гражданское право.: учебник / отв.ред. В.А. Рясищев. - 3-е изд., перераб. и доп. - М.: Юрид.лит., 1986 - Ч. 1. - 3-е изд., перераб. и доп. - 558 с.
16. Харитонов Є.О. Нариси цивілістики (поняття та концепти): Монографія. - О.: Фенікс, 2008. - 464 с.
17. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. - 2003. - № 40-44. - Ст. 356.
18. Цивільне право України: Курс лекцій: У 6-ти томах. Т. 1. Вид. 2-е, виправ. та доп., О.Л. Зайцев, Є.О. Мічурун та ін.: За заг. ред. Р.Б. Шишки та В.А. Кройтора. Х.: Еспада, 2008. - 680 с.
19. Шишко І.Р. Договір на маркетингові дослідження: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.03. - К.; 2010, - 19 с.

*Нечипуренко М.О.,
здобувач кафедри цивільного права
Запорізького національного університету
Надійшла до редакції 03.10.2012*

УДК 347.19

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРАВОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Рачинська І. М.

З моменту проголошення України сувереною, незалежною, демократичною, соціальною та правою державою, проблема дослідження особливостей розвитку громадянського суспільства, його інститутів набуває надзвичайної актуальності. Важливою складовою розвитку громадянського суспільства в Україні є діяльність громадських організацій, активізація їх участі в адміністративно-правових відносинах. Означеннє питання цікавить значну кількість науковців, а отже, потребує вирішення.

Дослідження в області функціонування громадських організацій спираються на фундаментальну теоретичну й емпіричну базу. В. Малиновський розглядає діяльність громадськості та її об'єднання через призму апарату державного управління, В. Барков і Т. Розова - з політичної й філософської точкою зору, О. Пищуліна - з соціологічної. М. Калініченко громадські об'єднання вивчає в контексті кратології громадянського суспільства. І. Усенко розглядає історію українського законодавства стосовно молодіжних громадських організацій. Є. Булатов, Л. Князькова, В. Шкарлупа концентрують увагу на юридичному й політичному аспектах громадських об'єднань.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких висвітлюється означена наукова проблема, показує, що більшість положень є розробленими й не залишають ніяких питань. Але це характерно для розв'язання проблем на рівні суспільно-політичних кіл, а не на адміністративно-правовому рівні. Саме тому питання дослідження правової діяльності громадських організацій потребує

подальшого вивчення й аналізу.

Основною метою цієї наукової статті є дослідження окремих правових аспектів діяльності громадських організацій в Україні.

Конституція України закріпила демократичні здобутки у сфері громадянського суспільства. Стаття 36 наголошує, що громадяни України мають право на свободу об'єднання в політичні партії та громадські організації для здійснення й захисту своїх прав і свобод і задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів [1].

Законами, які регулюють діяльність громадських організацій, є Закон України "Про об'єднання громадян", Закон України "Про благодійництво та благодійні організації", Закон України "Про професійних творчих працівників та творчі спілки" та Закон України "Про молодіжні та дитячі громадські організації".

Закон України "Про громадські об'єднання" визнав громадські організації непідприємницькими товариствами, сприяв їх розвитку як учасників адміністративно-правових відносин і утвердженню особливого місця громадських організацій серед суб'єктів цивільного права [2]. Об'єднання громадян створюються для задоволення й захисту законних соціальних, економічних, творчих, вікових, національно-культурних, спортивних та інших спільніх інтересів їх членів.

Розгалужена система громадських організацій є важливим показником розвитку громадянського суспільства.

© І.М. Рачинська, 2012

Проблеми цивільного та господарського права

Враховуючи цей аспект, варто зазначити позитивні тенденції в Україні. Кількість зареєстрованих громадських організацій в Україні з року в рік зростає. Очевидно, що найвагоміша питома частка загалу зареєстрованих громадських формувань належить громадським організаціям. У табл. 1 подано кількість легалізованих об'єднань громадян за даними Державної реєстраційної служби України станом на 1 січня 2012 року [3].

Всім зареєстрованим організаціям в Україні притаманні такі ознаки, як неурядовий характер, самоуправління, добровільність, некомерційність, неприбутковість і суспільна корисність діяльності. Крім того, характерним є те, що діяльність українських громадських організацій охоплює практично всі сфери суспільного життя.

Таблиця 1
Кількість легалізованих об'єднань громадян

	Легалізовані об'єднання громадян	Мають статус	
		міжна- родних	всеукраїн- ських
Усього	3742	768	2974
Політичні партії	194	—	194
Громадські організації	3548	768	2780
громадські рухи	24	5	19
об'єднання національних та дружніх зв'язків	183	83	100
молодіжні об'єднання	224	20	204
з них студентські	17	—	17
дитячі організації	27	4	23
жіночі організації	55	6	49
об'єднання ветеранів та інвалідів	103	15	88
з них об'єднання ветеранів та інвалідів війни	12	—	12
об'єднання професійної спрямованості	703	96	607
об'єднання (товариства) охорони природи (екологічні)	81	25	56
об'єднання (товариства) охорони пам'яток історії та культури	8	2	6
оздоровчі та фізкультурно-спортивні об'єднання	430	51	379
об'єднання захисту населення від наслідків варії на ЧАЕС	37	23	14
науково-технічні товариства, творчі об'єднання	162	41	121
освітні, культурно-виховні об'єднання	235	62	173
інші громадські організації	1276	335	941
Крім того: спілки об'єднань громадян	149	13	136
благодійні організації (об'єднання, фонди тощо)	1148	718	430
профспілкові організації	173	—	173

* таблицю складено за даними Державної реєстраційної служби України (на 1 січня 2012 року)

Громадські формування мають різну мету, завдання, рівень повноважень, територію діяльності, проте їх соціально-політичне призначення полягає насамперед у тому, що вони допомагають людям у розв'язанні проблем повсякденного життя, відкривають широкі можливості для виявлення суспільно-політичної ініціативи, здійснення функцій самоврядування.

Громадські організації, на думку Е. Гіddenса, можуть мати декілька рівнів (рис.1) [4].

а) підлягають легалізації (офіційному визнанню) державою:

- громадські організації;
- профспілки;
- організації роботодавців;
- органи самоорганізації населення;

б) не підлягають легалізації:

- батьківські комітети;
- органи учнівського самоврядування;

1 рівень (потреби спілкування):

Малі громадські організації (мало правил і мало ресурсів).

2 рівень (потреби творчості):

Громадські організації середнього рівня (невелика кількість і ресурсів, і правил).

3 рівень (потреби участі):

Громадські організації мережевого типу (є ресурси, середня кількість правил);

Традиційні громадські організації ("цільового типу") (є правила, середня кількість ресурсів);
Суспільні організації-рухи (середня кількість і правил, і ресурсів).

4 рівень (потреби влади):

Ідеологічні організації, корпоративні союзи (у т.ч. профсоюзи);

Релігійні організації (багато правил, невелика або середня кількість ресурсів);

Політичні партії (багато правил і багато ресурсів).

Рис. 1. Рівні громадських організацій [4]

Громадські об'єднання можна класифікувати за кількома типами.

1. За необхідністю формалізації створення:

колективи фізкультури на підприємствах.

2. За метою і функціями:

а) мають загальну мету й завдання, створюються без будь-яких спеціальних особливостей відповідно до

Закону України “Про об’єднання громадян”;

б) мають спеціальну мету (прямо передбачену Законами):
громадські організації інвалідів, “чорнобильців”,
ветеранів війни;

Національний Олімпійський комітет України;

Українське товариство охорони пам’яток історії та
культури;

саморегульовані громадські організації;
організації професійного спрямування;
організації професійного самоврядування.

3. За характером повноважень:

а) мають визначені законами спеціальні повноваження:
громадські організації споживачів;

громадські організації з охорони громадського по-
рядку і державного кордону;

Українське товариство охорони пам’яток історії та
культури;

б) мають загальну мету й завдання, створені без будь-
яких спеціальних особливостей відповідно до Закону
України “Про об’єднання громадян”.

4. За територією діяльності:

а) всеукраїнські громадські організації;

б) міжнародні громадські організації;

в) місцеві громадські організації.

Функції громадських організацій у сучасній Україні
умовно можна поділити на 4 групи (рис. 2).

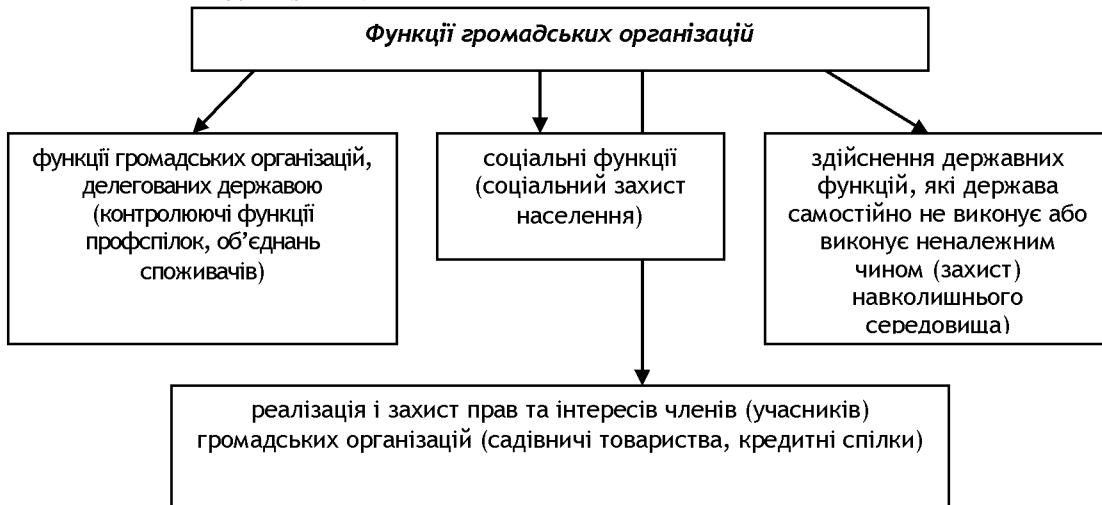

Рис. 2. Функції громадських організацій [5]

Кожне з громадських об’єднань охоплює свою діяль-
ністю певні сектори суспільного життя, які, на відміну
від політичних партій чи профспілок, не обмежуються
політичною діяльністю чи захистом соціально-економіч-
них прав працюючих. Їх діяльність також поширюється
й на гуманітарну, інформаційну, екологічну, безпекову
та інші сфери суспільного й державного життя України.

Законодавством України досить повно визначена
адміністративна правосуб’єктність громадських органі-
зацій, що дає широкі можливості залучення громадських
організацій до державного управління. Проте самі інсти-
тити громадянського суспільства ці механізми майже не
використовують; їм бракує солідарності, цілеспрямова-
ності, ініціативності та усвідомлення власної значущості
в досягненні завдань громадянського суспільства.

Органи виконавчої влади приділяють увагу правоос-
вітній роботі з інститутами громадянського суспільства,
щоб допомогти їм використовувати створені державою
механізми їх залучення до правотворчої, правозастосов-
чої та правоохоронної діяльності держави.

Громадські організації й органи державної влади є
природними партнерами, оскільки мають одні соціально
значимі цілі, не пов’язані з витяганням прибутку. Їх парт-
нерство дозволяє кооперувати ресурси для вирішення
загальних завдань. Визначається наступна діяльність за
цим напрямом [5]:

- вивчення успішних практик в організації взаємодії
органів державної влади й некомерційного сектора;
- організація інформування й вчення службовців про
спеціфіку діяльності громадських організацій і можли-
вості співпраці з інститутами цивільного суспільства;
- підвищення відвіртості в діяльності органів держав-
ної влади, активне залучення громадських організацій
до процесу розробки, обговорення й реалізації рішень,
що приймаються органами державної влади.

Легалізація громадських організацій, контроль за їх
діяльністю, їх взаємодія з органами виконавчої влади
складають адміністративно-правовий статус громадських
організацій.

У теоретичному плані виділення категорії адміністра-
тивно-правового статусу громадських організацій вбача-
ється виправданим передусім тому, що в узгодженості з
діючим законодавством України громадські організації
стали невід’ємною частиною суб’єктів адміністративного
права.

Вони є не тільки підконтрольними й піднаглядовими
суб’єктами управління, а й самі представляють і захи-
щають свої законні інтереси та інтереси своїх членів
(учасників) у державних і громадських органах, беруть
участь у політичній діяльності, проводять масові заходи
(збори, мітинги, демонстрації тощо). У зв’язку з цим,
громадські організації повинні розглядатись як особливі
суб’єкти управлінських відносин, функціонуючих у рам-
ках системи адміністративно-правових норм [6].

Адміністративно-правовий статус громадської органі-
зації можна визначити як правове положення громадської
організації у відносинах із суб’єктами виконавчої влади,
врегульоване нормами конституційного й адміністра-
тивного права. Він розглядається як частина загаль-
ного правового статусу громадських організацій. Ми
підтримуємо думку Є. Додіної, яка пропонує розрізняти
загальний адміністративно-правовий статус і спеціальний
адміністративно-правовий статус.

Правовий статус організацій як загальнотеоретичне
поняття мало досліджено в правовій науці, на відміну від

Проблеми цивільного та господарського права

правового статусу фізичних осіб, громадян.

Правовий статус в юридичній літературі характеризується як категорія комплексна, що відображає взаємовідносини особи і суспільства, громадянина і держави, індивіда і колективу. Перераховані відносини будуються на основі прав і обов'язків, якими наділені суб'єкти права, нормами відповідних галузей права. Так, "права та обов'язки суб'єкта адміністративного права утворюють у своїй сукупності його правовий статус" [6].

Основними категоріями адміністративно-правового статусу об'єднань громадян є також їх адміністративна правозадатність і адміністративна дієздатність. "Адміністративна правозадатність взагалі проявляється у визначеній адміністративно-правовими нормами можливості даного суб'єкта набувати адміністративно-правові права і обов'язки й нести юридичну відповідальність за практичну їх реалізацію у сфері державного управління" [7].

Правозадатність з'являється з моменту виникнення суб'єкта, тобто з моменту реєстрації об'єднання громадян і зникає з моменту його припинення [8]. Отже, адміністративна правозадатність громадських об'єднань - це їх можливість набувати прав і обов'язків, закріплених за ними нормами адміністративного права, і нести юридичну відповідальність за їх практичну реалізацію у сферах адміністративно-правового регулювання.

Адміністративна дієздатність визначається як здатність суб'єкта самостійно, вольовими, усвідомлюваними діями реалізовувати надані йому права й виконувати покладені на нього обов'язки у сфері адміністративно-правового регулювання [9]. Але, як правило, в юридичній літературі термін "адміністративна дієздатність" щодо об'єднань громадян застосовується рідко. Це пояснюється тим, що "на практиці далеко не завжди можливе проведення чітких меж між адміністративною правозадатністю й дієздатністю, хоча умовно можна стверджувати, що вони співвідносяться як статична та динамічна категорії. Досить часто вони не роздільні, оскільки є, по суті, двома елементами єдиного адміністративно-правового статусу" [7].

Науковці, що займаються вивченням проблем адміністративно-правового статусу об'єднань громадян, переважно використовують термін "адміністративна правосуб'єктність об'єднань громадян". Як вказує С.С. Алексеєв, "правосуб'єктність містить два основні структурні елементи: по-перше, здатність володіти правами та нести обов'язки (правозадатність), по-друге, здатність до самостійного здійснення прав і обов'язків (дієздатність)" [10].

Тобто об'єднання громадян набуває адміністративної правосуб'єктності з моменту: наділення об'єднань громадян правами й обов'язками згідно з нормами адміністративного права; можливості їх практично реалізувати.

Впливає на статус громадських об'єднань і недопустимість керівництва їх діяльністю з боку держави, що не виключає їх впливу на діяльність таких об'єднань. У свою чергу, об'єднання громадян мають право: на участь у підготовці рішень органів державної влади й місцевого самоврядування, у порядку й обсягах, передбачених законом; проводити збори, мітинги, демонстрації; засновувати засоби масової інформації й здійснювати видавничу діяльність; представляти й захищати свої права, законні інтереси своїх членів в органах державної влади, органах місцевого самоврядування тощо; ініціювати різні питання громадського життя, вносити пропозиції органам державної влади. Звичайно, у спеціальних законах і статутах громадських організацій їх

права у сфері адміністративно-правового регулювання та взаємодія з органами виконавчої влади визначені більш диференційовано [11].

Можна визначити обставини, від яких переважно залежить зміст адміністративно-правового статусу громадських організацій. До них належать: з'ясування того, яким видом діяльності громадська організація займається, які цілі й завдання перед собою ставить, на яку територію поширює свою діяльність, які має структурні підрозділи, філії, представництва, чи включена в більш складну організаційну структуру.

Адміністративно-правові відносини, пов'язані з легітимацією, будуть мати важливе значення в майбутньому, тому що за місцем легітимації державні органи перевіряють діяльність громадської організації, яку вона фактично здійснює, з діяльністю, перерахованою в статуті цієї організації, а також поширення її діяльності на певну територію.

Відповідно до чинного законодавства громадські організації в Україні можуть існувати шляхом створення юридичної особи та без створення юридичної особи, проте з обов'язковим повідомленням про заснування. Суб'єктами цивільного права є тільки громадські організації, які набули статусу юридичної особи внаслідок державної реєстрації. Отже, громадським організаціям як суб'єктам права притаманні ознаки юридичної особи (організаційна єдність, державна реєстрація й цивільна правосуб'єктність, проявами якої є майнова відокремленість, виступ у цивільних відносинах від свого імені, самостійна майнова відповідальність і здатність бути позивачем або відповідачем у суді) [1].

Законом "Про об'єднання громадян" в Україні передбачено два способи легалізації: шляхом повідомлення та реєстрації [1].

Перший спосіб не забезпечує набуття організацією права суб'єкта юридичної особи, натомість легалізація є обов'язковою. За керування об'єднанням громадян, яке не легалізоване в установленому законом порядку чи якому відмовлено в легалізації, і участь у такому об'єднанні передбачено адміністративну відповідальність. У реєстрі немає значної кількості рішень, які б вказували на застосування санкцій ст. 186-5 Кодексу про адміністративні правопорушення. Аналіз наявних рішень судів свідчить, що до санкцій вдаються у випадках, коли насправді мали місце правопорушення іншого характеру, але які важко доводити за іншими статтями Кодексу про адміністративні правопорушення чи Кримінального кодексу. Також не виключено, що така відповідальність може застосовуватись для тиску на громадських активістів при висловленні ними своїх поглядів або участі в певних заходах.

Судова практика засвідчує, що хоча легалізація шляхом повідомлення має бути спрощеною процедурою, трапляються відмови в легалізації (Закон України "Про об'єднання громадян" не передбачає права органів відмовляти в такій легалізації), виникають спори між засновниками організацій і органами влади.

У законодавстві зберігаються територіальні статуси, які мають ключове значення для встановлення органу легалізації для відповідної "територіально закріпленої" організації. Відповідно до частини 2 Постанови Кабінету Міністрів України "Про затвердження Положення про порядок легалізації об'єднань громадян" від 26 лютого 1993 р. № 140, легалізація всеукраїнських об'єднань громадян і міжнародних організацій здійснюється Міністерством юстиції, їх місцевих осередків і місцевих організацій - Головним управлінням юстиції Мін'юсту в Автономній Республіці Крим, обласни-

ми, Київським і Севастопольським міськими, районними, районними в містах Києві та Севастополі управліннями юстиції, виконавчими комітетами сільських, селищних, міських рад. Це стосується тільки першого "етапу" реєстрації громадських організацій (легалізації), адже після цього організації реєструються державним реєстратором у порядку, передбаченому Законом України "Про державну реєстрацію юридичних осіб і фізичних осіб - підприємців".

Суперечності законодавства в питаннях процедур легалізації та реєстрації визначені законами "Про об'єднання громадян", "Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців", Положенням про легалізацію об'єднань громадян, а також податковим законодавством, тому створюють приводи для формування нових судових справ у практиці України. Підстави для відмови в легалізації громадських організацій і правова експертиза документів під час легалізації не обмежуються визначеннями законом положеннями [7].

Отже, чинне законодавство про громадські організації консервує ряд серйозних проблем. Архайзми українського законодавства про громадські організації, а також його неузгодженість із міжнародними зобов'язаннями нашої країни мають загалом негативний вплив на міжнародний імідж України як демократичної, соціальної та правової держави. Незважаючи на правову регламентацію статусу об'єднань громадян, цілісний інститут їх адміністративно-правового статусу ще остаточно не сформувався. Переход громадських об'єднань на новий етап розвитку пов'язаний з певними труднощами й від того, наскільки якісним буде законодавство, яке регулює їх діяльність, залежить їх подальший розвиток як обов'язкових атрибутів демократичної держави.

Отже, виникає необхідність удосконалення законодавства України про об'єднання громадян у зв'язку з проведеним адміністративної реформи й реформуванням системи органів виконавчої влади. У подальшому необхідно розробити механізм усунення недоліків існу-

ючого законодавства про недержавні організації, який поширюється на суспільні відносини у сфері утворення, реєстрації, діяльності та припинення діяльності громадських об'єднань в Україні.

Література

1. Конституція України. - [Електронний ресурс]: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%20%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
2. Про громадські організації: Закон України. [Електронний ресурс]: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb_n/webrproc4_1?id=8tpf3511=38911
3. Статистичний збірник "Україна в цифрах". - [Електронний ресурс]: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
4. Гіденс Е. Соціологія / Пер. з англ. - К.: Основи, 1999. - 726 с.
5. Іванова О.Л. Соціальна політика: теоретичні аспекти. - К.: Академія, 2003. - 107 с.
6. Адміністративно-правовий статус громадських організацій в Україні: Автореф. дис... канд. юрид. наук / Є.Є. Додіна; Одес. нац. юрид. акад. - О., 2002. - 21 с.
7. Манохін В.М. Общая теория права: курс лекций. - Нижній Новгород: Нижегородська вища школа МВД РФ, 1993. - 228 с.
8. Алексін А.П. Административное право Российской Федерации: учебник. - М.: Зерцало-М, 2003. - 608 с.
9. Колпаков В.К. Адміністративне право України: підручник. - К.: Юрінком Інтер, 2003. - 544 с.
10. Алексеев С.С. Проблемы теории права: курс лекций: в 2 т. / Алексеев С.С. - Свердловский юридический институт, 1972 - Т. 1. - 1972. - 396 с.
11. Яцків Т. Громадянське суспільство. 2011. - № 1. - [Електронний ресурс]: <http://www.gromada.lviv.ua/analytic/57>

*Рачинська І.М.,
Міжнародний університет бізнесу і права
Надійшла до редакції 20.11.2012*

УДК 347:78:366.63

РЕКЛАМА ЯК СКЛАДНИЙ ОБ'ЄКТ АВТОРСЬКОГО ПРАВА

Ульянова Г. О.

Закон України "Про рекламу" від 03.07.1996 р. визначає рекламу як інформацію. Однак інформація про особу чи товар - це лише один з аспектів, в якому можна розглядати рекламу. На сьогодні реклама - це створена в результаті творчої діяльності композиція образів, думок і рекламної інформації.

Реклама розглядається як самостійний твір мистецтва, створений творчою працею автора і виражений в об'єктивній формі, відповідно відноситься до числа творів, що охороняються авторським правом [1, 74].

Для того, щоб привернути увагу до реклами та, відповідно, товару, який в ній рекламиється, доволі часто її виробники намагаються зробити рекламу яскравою, художньою музично оформленою. Творчий підхід виробника реклами надає реклами оригінальності й неповторності, а отже, виділяє її поміж безлічі інших рекламних повідомлень. Рекламне звернення, рекламний ролик або його окремі складові (музичний, текстовий супровід, зовнішня форма) все частіше набувають ознак самостійного художнього твору, який є одним з об'єктів авторського права. При цьому текст реклами, який надається рекламодавцем виробнику реклами, може взагалі не підлягати змінам, тоді як сама реклама буде створена у формі об'єкта авторського права.

Наприклад, рекламні буклети можуть містити фотографічні твори, оригінальні малюнки, які є об'єктами авторського права, але інформація про товар чи виробника буде викладена у формі звичайного текстового повідомлення. Коли реклама інформація про товар, роботу чи особу, яка їх виробляє, надається у формі вірша, пісні, вона виступає самостійним об'єктом авторського права. Для того, щоб реклама досягла найбільшого ефекту, як правило, і сама реклама, і рекламна інформація художньо оформлюються й виступають як самостійний об'єкт авторського права. При цьому реклама може містити в собі два і більше об'єктів авторського права (наприклад, у телевізійному рекламному ролику використовується оригінальна музика, пісні тощо). У такому разі кожна окрема частина твору (рекламного ролика), якщо вона може використовуватися самостійно, розглядається як твір і охороняється відповідно до Закону "Про авторське право і суміжні права".

Визнання реклами або її складових об'єктом авторського права має важливе значення для захисту прав і законних інтересів творця (його правонаступника).

Разом з тим, враховуючи можливість об'єднання в рекламі декількох об'єктів права інтелектуальної власності, права на які можуть належати різним авторам,